

P. ABAT JOSEP M. SOLER

21-02-2018

Festa de la Llum (Manresa) Ex 34, 4b-6.8-9; 2C 13, 11-13; Jo 3, 16-18

Sr. Arxiprest, Sr. Rector del Carme, Preveres concelebrants,
Sr. Alcalde, Regidors, Autoritats,
Associació “Misteriosa Llum”,
Membres del Col·legi d’Advocats, que enguany és l’administrador de la
festa,
Estimats germans i germanes en Crist:

Voldria centrar les meves paraules en aquesta festa tan manresana en tres frases de les lectures que hem escoltat.

La primera és *Déu estima tant el món que li ha donat el seu Fill únic*. De vegades tendim a representar-nos Déu com un jutge sever i implacable. I no és pas així. Ho acabem d’escoltar a l’evangeli en boca de Jesús mateix. *Déu és amor* (1Jo 4, 8). És amor en ell mateix, en la relació trinitària entre el Pare, el Fill i l’Esperit Sant. I és amor cap enfora: *Déu estima tant el món que li ha donat el seu Fill únic*. I ens l’ha donat com a Salvador, de manera que acollir-lo per la fe és ser salvat. Ho hauríem de tenir ben endins del cor i de la intel·ligència que *Déu és amor* i que vol el bé de les persones, que cadascuna és estimada per ell. Creure en aquest amor és font de pau, de joia, de força per construir una societat més justa i solidària, respectuosa de la identitat i dels drets de les persones. La vostra festa de la Llum commemora un episodi concret de l’amor de Déu per Manresa i per cadascun dels seus ciutadans. Commemorem un fet del passat. Però l’amor de Déu és nou cada matí (cf. Lm 3, 22-23) i, per tant, s’estén també als nostres dies.

La segona frase és treta de la primera lectura. És una pregària que feia Moisès: *vingueu vós mateix a acompanyar-nos*, deia a Déu. Moisès estava conduint el poble d’Israel pel desert. I el poble, davant les dificultats, havia deixat de confiar en Déu i havia començat a adorar un ídol, un vedell d’or. Moisès, tal com hem sentit, en demana perdó i prega que sigui Déu mateix, i no pas l’ídol, qui acompanyi el poble en el seu camí

pel desert. Déu acull aquesta pregària i mostra que estima veritablement i que perdona sempre que li és demanat el perdó; mostra que és infinitament més propi d'ell atorgar el perdó que no pas condemnar. Des d'aleshores Déu acompanyà el poble en tota la ruta fins a la Terra Promesa. Més encara, Déu ha volgut ser company de ruta de la humanitat que avança pels camins de la història i ens ha donat Jesucrist, *el seu Fill únic*, com a perdó, com a llum, com a salvador. Déu acompanya la humanitat, discretament, respectant la llibertat de cadascú, indicant amb la seva Paraula quin és el camí de la vida, quin és el camí de la justícia, de la pau i de la fraternitat. I ho fa perquè *és amor*, perquè estima entranyablement cada ésser humà. I encomana als creients, com ho havia encomanat a Moisès, que siguem nosaltres qui acompanyem el camí de la humanitat, ens dóna l'honor i la responsabilitat de ser instruments del seu amor a favor dels altres.

La tercera frase que volia remarcar és de la segona lectura: *estigueu contents, refermeu-vos, animeu-vos*. Sant Pau, conscient de l'amor i la sol·licitud que Déu té per la comunitat cristiana de la ciutat grega de Corint, els invita a la joia, a mantenir-se fermes malgrat les dificultats i a mantenir els ànims ben alts. No pas comptant amb les seves soles forces, sinó comptant sobre tot amb l'amor amb què Déu Pare els estima, amb la gràcia que ve de Jesucrist i amb la força de l'Esperit que sosté la seva fe i el seu treball. Aquesta invitació a l'alegria, a no defallir i a sentir-se motivat per actuar, no val sols per l'antiga comunitat de Corint. Val per a tots els cristians que hem de treballar per construir unes comunitats joioses, fraternes, evangelitzadores, en sortida vers els necessitats. Aquesta invitació val, també, per a totes les persones de bona voluntat. Per a nosaltres que som aquí i per a tots els manresans i manresanes. La festa d'avui demana deixar-se emportar per aquesta invitació. I ser coratjosos per continuar la tasca de construir una ciutat solidària, un país més just i més cohesionat. Sant Pau, encara, exhortava els seus a viure *en pau i ben avinguts*. La de Corint a qui escrivia, era una comunitat diversa i plural, i això és enriquidor si serveix per treballar per al bé comú. Però per fer-ho així cal l'acceptació de l'altre, de la seva manera de pensar, de les seves arrels culturals. Les paraules de sant Pau són també una exhortació vàlida per al moment present més enllà de l'àmbit de la comunitat eclesial. Ens encoratja a la convivència en pau i a la col·laboració d'uns i altres amb vista al bé del conjunt.

M'ha agradat de saber que els administradors d'enguany, el Col·legi d'Advocats, ha organitzat un debat en forma de judici entre els joves estudiants sobre el tema concret de l'aigua i del seu ús. És una forma pedagògica i alhora divertida d'ensenyar a reflexionar sobre les qüestions, de prendre consciència de tot el que impliquen i de posar la justícia al servei de les persones i no dels interessos de part. Aquesta iniciativa és, també, una manera de contribuir a la convivència, a buscar solucions justes als problemes i als conflictes. Aquesta manera de fer obre camins de futur i permet d'enfocar-los amb esperança.

Acabeu de commemorar els 125è. aniversari de les Bases de Manresa i ara sou capital de la Cultura Catalana. Es tracta d'una mirada al passat i d'una mirada creativa al present que serveixen per construir el futur. Els cristians hem de contribuir a construir-lo juntament amb els altres, dins de la pluralitat cultural, política i religiosa que hi ha a la nostra societat. Tal com deien els bisbes de Catalunya divendres passat, ho hem de fer treballant per la cohesió social, per la concòrdia, per atendre els més necessitats, sentint-nos propers els uns dels altres i en el respecte als drets de totes les persones. I, citant el Papa Francesc, deien que “és hora de saber dissenyar, en una cultura que privilegiï el diàleg com a forma de trobament, la recerca de consensos i acords, però sense separar-la –aquesta cultura- de la preocupació per una societat justa, memoriosa i sense exclusions” (Evangelii Gaudium, 239; Nota dels Bisbes de Catalunya, 16 febrer 2018). Com diuen, encara, els bisbes en aquest text esmentat, “no podem ignorar ni menystenir que en relació a Catalunya existeix un problema polític de primer ordre que obliga a cercar una solució justa a la situació creada que sigui mínimament acceptable per a tots, amb un gran esforç de diàleg des de la veritat, amb generositat i recerca del bé comú” (cf. ibídem.).

Els cristians, des de la pluralitat d'opcions legítimes i juntament amb els altres, hi hem de treballar amb coratge i amb esperança, perquè sabem que Déu estima immensament el món i ens acompanya en el camí. N'és una prova aquesta celebració eucarística; amb la seva Paraula ens il·lumina el camí de la vida i amb el Cos i la Sang de Crist ens nodreix per fer-nos forts en el treball i en el testimoniatge.

21 febrer 2018